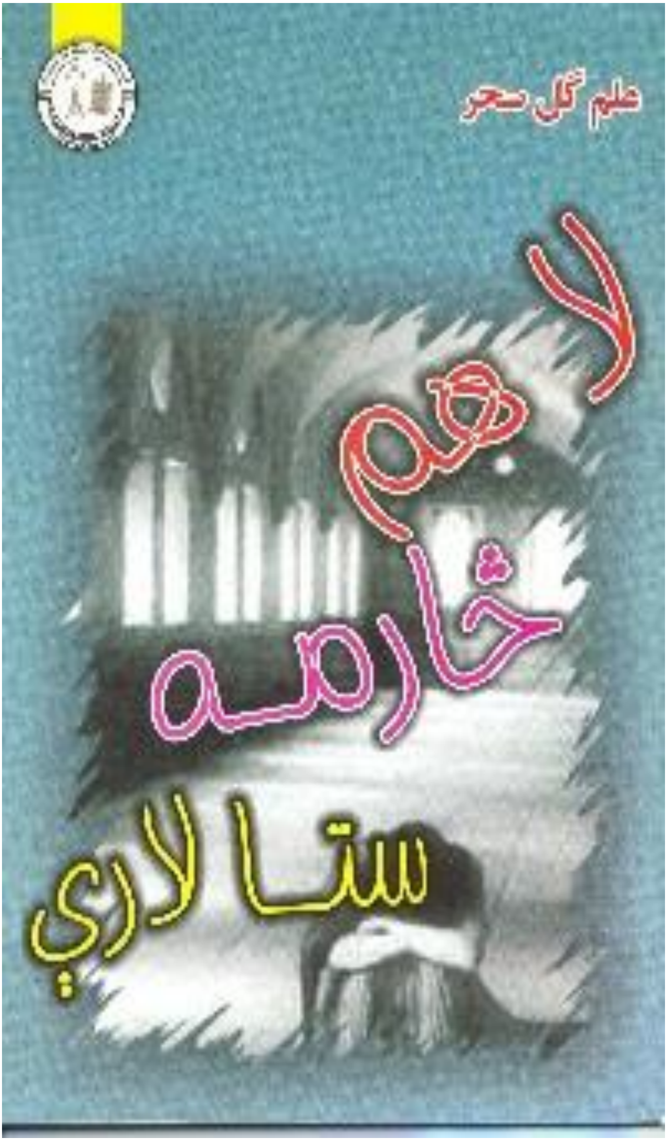
علم ګل سحر
لا هم خارمه ستا لاري

علم ګل سحر

لا هم خارمه ستا لاړې

دشعرونو ټولګه

کتاب پیژندنه

دکتاب نوم: لاهم خارمه ستا لارې

ویناوال : علم ګل سحر

برښنالیک: sahar.roshaan@gmail.com

کمپوز اوډیزاین : ګل محمد اریوبي

خپرونکی : دختیځوسیمو دلیکوالو او ژورنالستانو ټولنه

ډالۍ

زموږ دزمانې لوی انسان دافغانستان لوی لیکوال او

شاعر غزلستوري استاد محمد صدیق پسرلي ته

نیو لیک

ګڼه شعر

مخ

۱- غزل

۲- ګل او اغزی

۳- یاد

۴- ستوري

۵- غزل

۶- کمال

۷- ورکه ښکلا

۸ – ژمی

۹- هیله

۱۰- دخپلواکي څلی

۱۱ – وسواس

۱۲ – دوه زړی

۱۳ – زه او ته

۱۴ – ازادي

۱۵ – اندیښنه

۱۶ – احتیاط

۱۷– (...)

۱۸ – رڼا

۱۹ – ؟

۲۰– دمینې پته

۲۱– غزل

۲۲– پاچا

۲۳– غزل

۲۴– زړه

۲۵– ډبرلیک

۲۶– مظاهره

۲۷– غمیزه

۲۸ – نهيلي

۲۹ – غزل

۳۰ – قرباني

۳۱ – غرور

۳۲– غزل

۳۳ – مينه

۳۴ – خو ته مې ونه ليدې

۳۵ – تپيزې

۳۶ – درد

۳۷ – غزل

۳۸ – درواغ

۳۹ – نهيلي ۲

۴۰– غرمه

۴۱– نوم

۴۲ – غمونه

۴۳ – لا هم خارمه ستا لارې

۴۴ – غزل

۴۵ – دیوال

۴۶– یاد

۴۷– منی

۴۸– وخت

۴۹ – تللی انځور

۵۰– نالیدلې

۵۱– مینه نه مري

۵۲– غزل

۵۳–خدای پاماني

لا هم ښارمه ستا لارې !

شعر هم د خپل شاعر له ژونداو د وخت له حالاتوسره سم یون کوي، پخیږي، سکالو او انځورونه یې بدلیږي اود شاعر له پړاوونو سره سم پړاو وهي. که څه هم مینه داسې یوه سکالو ده ، چې د اکثرو شاعرانو لپاره نه زړیږي او له وروستۍ سلګۍ سره هم د مینې غزلې وایي، خو ګورو چې کله یې بیان ژبه ، کله یې د احساساتو انځورونه او کله یې هم د مینې سکالو بدلیږي، له زلفو او رخسار څخه وطن ته اوړي ،کله د دواړو له ښښتن (انسان) سره په مجرده مانا او کله

هم بیا د درې واړو هستوونکي او پنځوونکي ته ځانګړې شي.

زه یوه ورکه ښکلا
کله په ځان کې ګورم
له ځانه ووزمه ژر
ښکلا جانان کې ګورم
هیڅ مې تسل ونه شي
په ټول جهان کې ګورم

او یا هم په (کمال) کې دا ښکلی فکر وګوریء:

دانسان زړه ته دې لار نه کړه پیدا
په آسمان لاره اوښتل څه معنا

د ځینو شاعرانو په شعر کې فکري یون او د ځینو شاعرانو په شعر کې بیا د زمانې یون

ډېر پیاوړی وي. د خوشال بابا په شاعرۍ کې فکر او زمانه دواړه څنګ په څنګ روان وي. د پښتو ژبې د پیاوړي شاعر عبدالباري جهاني په شاعرۍ کې هم د همداسې پړاوونو غوره بېلګې لیدلای شو ، که موږ د جهاني صیب شاعرۍ ته وګورو نو په لومړۍ ټولګه کې یې زیات د جهاد ، مقاومت او مېړانې جذبې څپې وهي، دویمه ټولګه یې زیاتره دهیلو او امېدونو وړانګې شیندي ، په درېیمه کې بېرته ناهیلي څپې وهي او په همدې ترتیب وړاندې.

زما په اند د سحر صیب په شعرونو کې هم د فکراو ژوند د یون او بدلون همداسې نښې لیدلای شو. د شعرونو په دې ټولګه (لا هم څارمه ستا لارې) کې لا هم مینه د زیاترو شعرونو اساسي سکالو ده، خو داسې ښکاري چې عقل پر احساساتو غلبه کړې

اوداحساساتو پر ځای عقل پر زړه باندې حکم چلوي.

پخواهر څه را نه هیر و، ته مې یاد وې
اوس مې ژوند ته هم ور پام دی،
ژوند کومه

اویا هم دا بیت وګوری:

اوس هم له هغې کوڅې تیریږم
خو اوس ځمکې ته ګورمه او لوېږم نه

وایي، چې مینه ړنده وي او چې څومره ړنده وي هومره یې زور ډېر وي ، خو چې څومره بینا کیږي هومره محتاطه کیږي او هومره سنجیده کیږي.

اوس مې هنر دهیرولو زده دی
اوس د احساس په خوښه نه ځم چیرته !!!

دسحر صیب په اوسنیو شعرونو کې نه یوازې له ښکلا سره ، له زلفو او له رخسار سره په مینه کې سنجیده ګي اوتعقل ښکاري ، بلکې د وطن په مینه کې هم د پخوالي ، فکر او تجربې روښانه څرک لګیږي او زما په اند همدا سنجیده مینه کولی شي وطن له اوسنیو اورونو او دردونو څخه وژغوري . زما په اند که چیرې افغان ولس همداسې پخوالي او سنجیده ګۍ ته ورسیږي او د خپلې هرې قربانۍ پر وړاندې یې د ثمرې غم هم وخوري نو بویه چې دا هېواد او ولس به نور د رښتیني سرلوړۍ پر لوري ګام اخلي . له بده مرغه موږ له وطن سره هم ړنده مینه کووا‌و له همدې امله تل قربانۍ ورکوو خو نه مو ځان ته ګټه رسیږي او نه مو هم وطن ته، ځکه چې زموږ مینه د

تعقل پر ځای یوازې پر احساساتو بنا وي. د (ازادۍ څلی) په شعر کې د افغانانو ړندو احساساتو او غرور ته ډېره ښه نغوته شوې:

هريو غاصب راشي زموږ وطن ته
زموږ سرونو څخه جوړ کړي څلي
کلي ښارونه مو ويجاړ کړي راته
سيلاب وي موږ ورسره يوسي خلي

* * *

خپله مدعا چې سرته ورسوي
د خپل وطن په لوري دوی روان شي
موږ وايو دادی بل قدرت مو مات کړ
اوس به مو بيرته وران وطن آباد شي

* * *

بس يو دوه،درې څلي نور هم آباد کړو
وطن مو هغسې ړنګ بنګ پاتې شي
غاصب په روغو پښو ووځي رانه
راته ميراث يې يو بل جنګ پاتې شي

او یا هم په دې شعر کې :

موږ په وینو ازادي ده تل اخیستې
موږ په خوشي شي بایللې ازادي ده
،
زموږ برخه بې علمي ، لوږه اوتنده
موږه نوروته ګټلې ازادي ده
موږ به څه دازادي په قدر پوه شو
موږه کله لا لیدلې ازادي ده

سحر صیب د خپل قام له خوب او غفلته ډېر ښه واقف دی، او د غلامۍ په راز یې هم خبر شوی. او له همدې امله دی هم دخوشال بابا په څېر په غوسه کیږي او وایي، چې:

که ویده وای زما په چیغو به راویښ و
یا دي مړه یا یې په خوب ځان اړولی

اویا هم دغه بیت:

وخت نو څه ارزښت لري ، په ټوکو به یې تیر کړمه
زه د هر پښتون غوندې بیکاره عادت شوی یم

غواړم تاسو ته یو بل راز هم افشا کړم ، او هغه دا چې سحر صیب اوس خپله ټوله مینه یوازې په شاعرانه احساساتو کې نه ختموي ، بلکې د یوه ژمن خو سنجیده مین په توګه زړه خوري ، ځوریږي او د دې هیوا د هر انسان پر وړاندې د مسوولیت احساس کوي او د پښتون قام د ویښتیا لپاره په ځانګړې توګه د ماشومانو او مېرمنو لپاره ، چې تر نورو ډېر اړ او تر نورو ډېر حقدار دي، منډې وهي او د مرستې لاس یې تل ورغځېدلی وي.

البته زما پورتنۍ خبرې په دې مانا نه دي ، چې د سحر صيب شعر اوس يوازې د وعظ، احتياط او ځانساتنې خبرې کوي، او يا يې هنر ټول د فکر قرباني کړی، بلکې په دې ټولګه کې تاسې د مينې او ښکلا ډېر ښکلي رازونه ، نازک خيالونه او تنکي فکرونه ليدلای شیء:

په ويدو سترګو دې زمازړه لکه خوب وړی دی
اوس مې د ما ت زړه د ژغور لو هيله هم نه لرم
،

سپوږمۍ ښه ده تللی يار مې را په ياد کړي
پوی زما په خوی ته لمره ياره نه يې
هر سحر يې د مو بايل پيغا م را شي
چير ته ورک يې ته سحره ياره نه يې،
دايې نو دمينې نښه نه ده څه؟

مخ واړوي بل خوا چې ما ووینې،

یا:

زه په ستورو پسې ولاړم
چې امیل دې کړم پرې ښکلی
څو مره ډیر ستوري مې راوړل
خو چې راغلم ته بیا نه وې!

په دې ټولګه کې تاسو د غزل، ازاد شعر او ټپوڼ برې ښکلې بېلګې لوستلای شئ، نو له همدې امله دا هم تاسو او دا هم د سحر صیب ښکلې شاعري!

په درنښت
خوشال روهي

غزل

څو مره چې زه درته نږدې وم تا ونه پېژندم
یو عمر زړه کې او سیدې تا لا ونه پېژندم
زه څوک وم؟څنګه وم ؟ له کومه راغلم چیرته تلمه
زه وم یو خوب که نور ویده وو، چا ونه پېژندم
چې ما به نه غوښتل نږدې و راته پېژندم یې
چې زړه مې غوښتل هغو کله بیا ونه پېژندم
زه یم،هغه یم چې تا ستورو پسې ولیږلم
وی ، مخ یې واړاوو مغروري با ونه پېژندم
ما ویل ته به راشې ما سره به ما وژاړې
راغلې او ودې خندل ولاړې تا ونه پېژندم

۱/ ٦ / ۱۳۸٦

کابل – ازادي راډیو

ګل او اغزی

يوځوکلونه مې د ژوند له کلو بيرته باسم
ژوند کې يې نه شميرمه
زه مې دژوند کليز له سره کا ږم
دا ځو کلونه مې پخپل عمر کې نه شميرمه
پوهيږې کوم کلونه؟
هغه کلونه چې له تا سره مې مينه وکړه
هغه کلونه چې مې عقل را نه تا وړی و
هغه کلونه چې مې ذهن کې يوازې ته وې
هغه کلونه ستا د عمر په کلو زياتوم
دا ځو کلونه مې د ژوند له کلو بيرته باسم
ژوند کې يې نه شميرمه
په دې اميد چې را نه هيره شي ته

په دې امید چې بیا دې یاده نه کړم

رښتیا:
که دا کلونه مې دژوند له کلو بیل کړم
را نه هیره به شې؟
نه نه تا هیره ولای نه شم
ته مې په ختهٔ کې یې
را څه له بلې دې خبره کړمه
زما کوټه کې دکړکۍ خواکې دلمر رڼا ته
هغه خاورین ګلدان کې ګل،
درته یادیږي که نه
چې ته به نه وې ،
زه بي خوا ته ناست وم
چې ته به رانغلې نو مړاوی به شو
اوس چې ته نه راځې همیش تازه وي
پوهیږې تیره ورځ مې څه وکول
دهغه ګل تر څنګ مې وکاره د څوځو بوټی
ستا به باور و نه شي

سهار چې پا څیدم له خوبه څخه
ګل او اغزی په یوه بوټي کې و
زه ورته ګورم ته مې یادیږ
ته مې نه هیریږې
نو:
که هغه څوکاله مې وباسم
دژوند له کلو
بیا به مې هم ته چیرته هیره نه شې
زماپه ذهن کې دمینې او کینې جګړه ده
زما په ذهن کې اغزي او ګلا ن
دواړه اوسي .

۱۳۸۵\۱\۲۴
ازادي رادیو

یاد

اوس ایله بیله له ځان سره بلد شوم
چې له تانه را جلا شومه په خود شوم
اوس د وخت په تیریدو باندې پوهیږم
اوس له وخته سره سم ځمه په لاره
پخوا هرڅه را نه هیر و، ته مې یاد وې
اوس مې ژوند ته هم ور پام دی،
ژوند کومه
اوس مې ژبه د وختو نو ده زده کړې
اوس مې زړه کې ډیرې ښکلې اوسیدای شي
ته مې هم لاهیره نه یې،خپه نه شې
بس د نیمې شپې دخوب غوندې مې یاد یې
د حالاتو فیصلې هم عجیبه وي
دهیرشوي ما شومتوب غوندې مې یاد یې.
۱۳۸۵\۳\۱۱
ازادي رادیو

ستوري

زه په ستورو پسې ولاړم
چې امیل دې کړم پرې ښکلی
څو مره ډیر ستوري مې راوړل
خو چې راغلم ته بیا نه وې!
۱۳۸۶\۵\۱۲
لمرتلویزیون

غزل

ستا د ښکلا دخپلولو هیله هم نه لرم
د خپلو سترګو د ساتلو هیله هم نه لرم

په ویدو سترګو دې زمازړه لکه خوب وړی دی
اوس مې د ما ت زړه د ژغور لو هیله هم نه لرم

چې ته رانه شې،تیارې راشي،نا امیده شمه
دبل څراغ د بلولو هیله هم نه لرم

که بې مقصده هر څوک زړه راوړي نو زړه ورکوم
داسې هم نه ده صرف د ښکلو هیله هم نه لرم

در تلای هم نه شم ،د ویلو جرات هم نه لرم
والله چې ستا دهیرولو هیله هم نه لرم

کمال

دانسان زړه ته دې لار نه کړه پیدا
په آسمان لاره اوښتل څه معنا

ورکه ښکلا

زه له خپل ځانه پردی
د ورکې لار لاروی
په یوه ورکه پسې
دی سرګردان مې زړګی
هیڅ مې موندلې نه دي
څه چې مې ذهن کې دي
زه یوه ورکه ښکلا
کله په ځان کې ګورم
له ځانه ووزمه ژر
ښکلا جانان کې ګورم
هیڅ مې تسل ونه شي
په ټول جهان کې ګورم
یوځرک لیدلې ښکلا

یونالیدلی درد دی

چې پرې دردمن داسې یم

پر ځان مې شک پیدا شي

لکه مین داسې یم

۱۲/ ۱۰/ ۱۳۸۷

کابل– وزیر اکبرخان مینه

ژمی

لړګي مې ډير اخيستي
لاندى مې هم کړی دى
ځان او اولاد ته مې وړينې جامې ډيرې کړې
بخارۍ تل ګرمه وي
که ژوند و، سږ ژمی به ګرم تير شي
سږ کال به يخ په مخه هم رانه شي
خو څه فايده،چې دکور خواته مې يوبل انسان
له يخه ريږدي!!!

۱۴/ ۱۰/ ۱۳۸۷
کابل – څارندوى مينه

هیله

سترګې دې ، دې خواته راواړوه لږ

لاره تیاره ده،

چې تیندک ونه خورم،

ونه لویږم !!!

۱۲/ ۱۰ /۱۳۸۷

کابل – نوی ښار

BBC دفتر

د خپلواکي څلي ته!

ته یې زموږ د عظمتونو څلی
د سرشیندنو غیرتونو څلی
زه په تا ویاړم په تا فخر کوم
ته یې زموږه د ویاړونو څلی
* * *
ته د نیکونو د غیرت نښه یې
د افغانانو د عزت نښه یې
څومره په برم او په عظمت ولاړیې
ته مو د واک ته دحریت نښه یې
* * *
ته چې اباد شوې ، زموږ د ویاړ څلی شوې
له هغې ورځې موږ هم ودریدو
لکه چې ته مو وروستنی هدف وې
بس موږ خپل لوی مقصد ته ورسیدو
* * *
ګوره خپه نه شې یوازې نه یې

دا موږ چې ګورې ، موږه ټول څلی يو
دا دومره وخت موږه پر ځای ولاړ و
که لږ هم تللي يو په شا تللي يو
* * *

چې ته آباد شوې زموږ د ويار لپاره
موږ له پخوا څخه نور هم مغرور شوو
پخوا خو ښه و، ګوزاره مو کيده
اوس چې مغرور شوو، لانور هم مجبور شوو
* * *
نوره نړۍ ولاړه پخپله مخه
ځانته ته يې خپله يوه دنيا جوړه کړه
خو موږه تا غونډې ولاړ پاتې شوو
موږه تياره، نورو رڼا جوړه کړه
* * *
موږ چې تا ووينو نور هم مغرورشو
فکر کوو موږ آتلان يو رښتيا
اته اتيا کاله بس له تا راګرځو
موږه سکه وايو چې رښتيا روان يو
* * *

هريو غاصب راشي زموږ وطن ته
زموږ سرونو څخه جوړ کړي څلي
کلي ښارونه مو ويجاړ کړي راته
سيلاب وي موږ ورسره يوسي خلي
*   *   *
خپله مدعا چې سرته ورسوي
د خپل وطن په لوري دوی روان شي
موږ وايو دادی بل قدرت مو مات کړ
اوس به مو بيرته وران وطن آباد شي
*   *   *
بس يو دوه،دری څلي نور هم آباد کړو
وطن مو هغسې ړنګ بنګ پاتې شي
غاصب په روغو پښو ووځي رانه
راته ميراث يې يو بل جنګ پاتې شي

۱۳ / ۱۰ / ۱۳۸۷
کابل

وسواس

د کور کلیانې رانه ورکې شولې
ډېر پسې وګرځېدم
خپل ټول جیبونه مې له سره بیرته وپلټل
پر هغه لاره بیرته درغلمه
دا ځل مې ستا پر ځای کلي څارلې
کلي ترۍ تمې شوې
دمني یخه شپه مې تیره کړه،
د لارې پر سر
داهم ټول ستا له لاسه
چې وعده ځای پورې درتلم،
کور رانه هیرو،
ځان مې هیر و،

ته مې ذهن کې وې

ته مې هم ونه ليدې!!!

١/ ١٠ / ١٣٨٧

کابل ــ څارندوی مينه

دوه زړى

چا ډبره لاس كې راكړه
نه پوهيږم
د رقيب په خوا يې وولم
كه پرې زړه مې ديار مات كړم؟

١٠ / ٦ / ١٣٨٦

وزير اكبرخان مينه

زه او ته

زه لا وړوکی ومه
او ته لا نه وې پیدا
زه به همزولو سره
تاسې کوڅې ته راتلم
هر مازدیګر به انتظار وم تاته
له لوبو وروسته به همزولي ولاړل
ما به ماښامه پورې
دستورو لار څارله
ما ویل ته به راشې
سپوږمۍ به راغله
ته به نه وې هلته
ما ته لیدلې نه وې
خو ستا په شان چاته وم سترګې په لار

ماته دالستو شپوکې،

خدای ستا په شان،

حسن ښودلی و، خو

مابه موندلی نه شو

نو ته پوهیږې چې زه؟

لا ډیر پخوا مین وم

ښکلې په تا مین وم!!!

ازادي

مورې په خوله باندې ستايلې ازادي ده
بس له هرڅه راته ښکلې ازادي ده
مورې په وينو ازادي ده تل اخيستې
مورې په خوشي شي بايللې ازادي ده
يو دوه درې کسه مين په ازادي يو
دلته نور وايي چې ولې ازادي ده
مورې د خپلې ازادي آتل تکفير کړ
نه په ځان مو لورولې ازادي ده
زمورې برخه بې علمي ، لوړه اوتنده
موږه نوروته ګټلې ازادي ده
مورې به څه دازادي په قدر پوه شو
موږه کله لا ليدلې ازادي ده

٢٠ / ٥ / ١٣٨٧ –

اندیښنه

په ښکلو سترګو دې ویریږمه ډیر

هسې زما اخلا ص ړنده نه کړي تا !!!

۱۳۸۶\۶\۱۴

احتیاط

اوس هم له هغې کوڅې تیریږم

خو اوس ځمکې ته ګورمه او لویږم نه!!!

انتظار

زه خو انتظار یم له مودو راسي

زړه کې يې که تير شومه ،نو را به شي!!!

(۰۰۰)

تا مې چې زړه مات کړ

په هغه ورځ مې

خدای شته له ځا ن سره ډير څه وويل!!!

۱۳۸٦\٦\۱۰

لمر تلويزيون

رڼا

خلک شي حيران چې رڼا ويني
يو وار تورږمۍ کې برېښنا ويني

ذهن يې دشپو طلسم نيولی دی
نه يې شي باور چې سبا ويني

دلته خو رڼا رنګ له تيارو اخلي
خلک وار خطا شي چې دا ويني

خود به نو په مينه خپل باور بايلي
څوک چې له خپل ياره جفا ويني

دايې نو دمينې نښه نه ده څه؟
مخ واړوي بل خوا چې ما ويني

ورځ کې به يو شعر ډالۍ کوم درته
څوک دومره وزګار دي چې تا ويني

دا سحر کينو کې محبت غواړي
ژر به ددې جرم سزا ويني

1387/3/27

کابل ـ پښتونستان واټ

؟

څه؟

څه دې ووېل ؟

وامې نه ورېدل

څنګه ؟ څنګه ؟

میــــــــــــــنه ؟

او ه

– سترګې دې ښکلې دي

مینه راسره لرې ؟

نه نه کوڼ نه یم

هسې دا خبره لږ څه ...

میـــــــــــنـــــــــــه ؟

ام ام ام ممم

مينه را سره لري ؟

مننه ، خو ووووو!!!

٩/ ١٠ / ١٣٨٥

دمينې پته

اوس مې هنر د هيرولو زده دی
اوس د احساس په خوښه نه ځم چيرته
اوس که په مخه باندې راغلې چيرته
درته به ښه وګورم
سترګې به ستا سترګو کې ډوبې کړمه
له ښکلو سترګو به دې وپوښتم ،
د مينې پته
که مې ونه موندله
زړه ته به ووايم داهغه نه ده،
هيره يې کړه
ژر به دې هيره کړمه
او نور به شپې ستا په ياد نه روڼوم
اوس مې هنر دهيرولو زده دی
اوس د احساس په خوښه نه ځم چيرته !!!
۱۳۸۷ / ۱۰ /۳۰

غزل

چې دومره در نږدې وم ،ما ویل لمر به وي ستا لاس کې
په دې نو څه خبر وم چې خنجر به وي ستا لا س کې
په زړه کې مې اوس ناست یې،جنګ له تا سره مشکل دی
دا زړه به مې هم ستا وي ،دا ځیګر به وي ستا لاس کې
په بلې به مین ومه،بې مېنې خوژوند نه شي
ویریږمه په ټولو نجونو اثر به وي ستا لاس کې
په ځا ن باندې غلط وم،ډیر غره ومه، تیرو تی
په دې هم خبر نه وم چې زما سر به وي ستا لاس کې
دا زه چې مې دخپل زړه ټول داغونه له تا بولم
په زړونو جګ ولاړ اغزي اکثر به وي ستا لاس کې
یو وخت دومره مغرور شي دپاچا سلام وانخلي
خو کله شي وړوکی بس سحر به وي ستا لاس کې
۱۳۸٦\٦\۷
لمر ټلویزیون

پاچا

پاچا ور غوښتی یمه
زه د ماڼۍ په دروازه کې انتظار ولاړ یم
پاچا هم ستا غوندي دی ،
وخت نه لري
پاچا ویلي چې لږ وروسته ور شم
کټ مټ همداسې لکه ستا روح مې چې غواړي
همیش
خو ته مې نه در غواړې
څکه تر اوسه انتظار پا تې یم
پاچا عادل دی پاچا ډیر زړه سواند دی
پاچا د پوځ بمباري کې ټیپي شوې نجلۍ
پۀ ټنډه ښکل کړي،
ورسره وژاړي

پاچا دډولو په درد ښه پو هیږي

خو څه کولای نه شي

پاچا عادل دی پاچا ډیر زړه سواند دی

خو پاچا غواړي په ما ظلم وکړي

پاچا ویل نور دلته ما سره ما نۍ کې اوسه

بس پاچا هي چلوه

پاچا لګیا دی یو په بل پسې خبرې کوي

او له ما نه پوښتي چې،

زه ورته ووایم دا..

پاچا هي تخت مې په کار نه دی

ما دې له خپله یاره نه جلا کوینه

پاچا دلوی ظلم تکل کړی دی

غواړي له تا مې بیل کړي

خو پاچا ګرم هم نه دی

هغه نو څه پوهیږي

چې پاچا هي زما دا ستا لیدل دي

پاچا لګیا دی یو په بل پسې خبرې کوي

په ما خولې را ماتې

ورته ویلای نه شم:

چې که د سر امن وي

یوه خبره کوم

که زه دا ستا ما نۍ ته را شم ،نوبیا

هره ورځ زه نو کله

دچا خوبوړې سترګې نه شم لیدای

پاچا لګیا دی یو په بل پسې خبرې کوي

په ما خو لې را ما تې

ورته ویلای نه شم

کټ مټ همداسې

لکه تاته

چې ویلای نه شم

در سره مینه لرم

در سره مینه لرم

کابل ، ارګ

۱۳۸٦\۵\۲

غزل

ډیر مې لرې له نظره یاره نه یې
خیر که یاد مې په سندره یاره نه یې
زه که ځان نه شړل شوی یم پردیس یم
ته هم خپل زړه نه خبره یاره نه یې
زه دې غم خپلو شعرونو سره ژاړم
ته به څه کړې چې شا عره یا ره نه یې
سپوږمۍ ښه ده تللی یار مې را په یاد کړي
پوي زما په خوی ته لمره یاره نه یې
هر سحر یې د مو بایل پیغا م را شي
چیر ته ورک یې ته سحره یاره نه یې
۱۳۸۵\۳\۲۳
وزیر اکبر خان مینه

زړه

زړه مې له ځا نه سره ړدم
چا ته يې نه ورکوم
ښا يې يو وخت کوم څوک پيدا شي
په قيمت يې پوه شي ،!!!
_

ډبرليک

زما دقبر ډبرليک
څومره په غور ګورې
غوارې معلومه يې کړې
زما دمړيني نيټه
چاته معلومه نه وه
زما د مړيني نيټه
ځکه ليکلې نه ده
زه خو هغه ورځ مړ شوم
چې ته په مخه راغلې
را ته دې ونه کتل
او له بل چا سره دې ډيروخندل
١٣٨٦\٦\٥
لمر تلويزيون

مظاهره

پرون مې ذ هن کې افکا رو مظا هره کړ ې وه
چې و لې ما ستا په ستا یلو عجله کړې وه

ذهن یې لوټ کړ ستا عکسو نو ته یې اور وا چاوو
نړدې یې زما په لا شعور با ندې حمله کړې وه

اوس لږ پو هیږ مه چې ما هم اشتباه کړې وه
ما په شعرونوکې رښتیا مبا لغه کړې وه

[

په هغه څمکه تر سهاره چې اورونه بل وو
هلته مې رو ح هسې ستا حسن ته سجده کړې وه

بیګا مې خوب لیـــــــده مړ شـــــــوی ومه

بیګا مې ستا نا مه د خپل قبر لوحه کړې وه

مخا مخ ښه و،پسي شا به یې خبر ې کړلې
ما له دې ځینو سره څو مره حو صله کړې وه

زیا تې ترې ځمه خو تر اوسه پورې پوه نه یمه
ما له دې خلکو سره څه ورګو زا ره کړې وه

۱۳۸۵\۳\۱۳

ازادي راډیو

غميزه

چې زړه مې نه غواړي

نږدې راشي

تر څنګ مې کيني

خو هغه چاپسې ،

چې زړه مې چوي

رانه ډير ليرې ولاړ شي

تښتي رانه !!!

۴/ ٦/ ١٣٨٦

لمر ټلويزيون

نهيلي

راځه کينه دشعرونو ويل پريږده
دا ويده قام هيڅوک نه شي ويښولی
ستا ځواني مې نه لوريږي ګرانه کينه
په دې لاره کې دی ډيرو سر خوړلی

ددوی دوست دی چې يې دوی دي ټول وژلي
دغه قوم هميشه مغل ستا يلی

د خوشحال بابا خبرې در په زړه کړه
دغه قوم هميشه خپل ورور وژلی
چې ددوی درهبري تکل يې کړی
دغو خلکو يې اول سر دی وهلی
دوی خوشحال دي چې جرس يې ولجه کړی
اوښ يې بار سره له کوره بيرته تللی
که ويده وای زما په چيغو به راويښ و
يا دي مړه يا يې په خوب ځان اړولی !!!
۱۳۸۷ / ۷ / ۵
ښارندوی مينه

غزل

زه در نه بيل شوم خو خبرو ياره پرې نه ښودې
تا څه ويل خو چا تر خپله واره پرې نه ښودې
پرون مې ټولې پخپل لا س جانانه رنگې کړلې
دخپل پل نښې مې هم ستا په لاره پرې نه ښودې
ته لکه زه يوا زې خوښ وې خو قسمت ته گو ره
تر تا چاپير شول، دې گلونو خاره پرې نه ښودې
ما مې د اوښکو ملغلرې در ليږلې خوتا
زموږتر منځه تر اومږي تاره پرې نه ښودې
تا دټيکرې پيڅه کې ټولې خوښې غوټه يوورې
يوڅو شيبې دې هم زما لپاره پرې نه ښودې

١٣٨٥\٣\١٢

رشاد کره کتنه – کابل

قرباني

ما مې له زړه سره دسترګو اختيار تاته درکړ
بيا مې دچا په لوري ونه کتل
شونډو مې ستا دنامه ذکر کاوو
ما وې دې ښار کې بس يوازې ته يې
د چا مې نه اوريدل
داوريدلو حس مې تا وړی و
ما دارمان ګلونه ،

ټول ستا په لار وشيندل

تا مې دزړه پر سر چاړه تيره کړه
ما يې پروا ونه کړه
ځکه هغه مې اول ستا ګڼلو
ارمان مې تاته قرباني کړ داسې
لکه سير لی چې په اختر حلال کړي
خو چې صراط پله نه تيره شوې ته

بیا دې را و نه کتل

زه شوم لمبوته پاتې

تورو تیارو ته پاتې

داور له کومي نه فریاد کومه

غواړم دا ستا له سترګو وپوښتم دا

که شونډې نه وي سترګې وواېي دا :

قرباني دې ته ، مینه دې ته وا یـــــــــــي !!!

۲۵ /۹ /۱۳۸۴

کابل – درشاد کره کتنې غونډه

غرور

ځومره ساده ،

ځومره په ځان مغرور وم

له خپل جانانه سره جنګ ته ولاړم

زه له خپل ځانه سره جنګ ته ولاړم

زه په پښتو، توره او سپر نازيدم

ما به ويل

كه توره ماته شي سپر كار ورنه كړي

زما پښتو ماته قوت راكوي

خو زه خبر نه ومه

دهغې سترګوكې دا درې واړه وو!!!

۱۳۸۷ / ۵ / ۲۳

كابل – لمر ټلويزيون

میـــنه

یوه پیغله چې بې حده ښایسته وه
له سیند ها خوا د ځنګله منځ کې دیره وه
لوړه ونه زرغونې سترګې یې ښکلې
په لیدو یې ښاپیرۍ در یادولې
خرمایي زلفې یې مخ باندې خورې وې
او نرۍ شونډې یې بې له رنګه سرې وې
ددې پیغلې هیڅ کمی د ښکلا نه و
خدای ورکړی یو له مینې نه ډک زړه و

یوه ورځ یو زلمی ښکار پسې وتلی
په راتلو راتلو تر سیند پورې و،تللی
چې شو سترې دیو کور خواته دیره شو
دقسمت کار و،ددې پیغلې میلمه شو

په لومړي لیدو یې زړه و، پرې بایللی
د نجلۍ ښکلا اغیز و ، خپل شیندلی

نجلۍ هم شوله میینه پردې ځوان
د زلمي ښایست پردۍ کړه له خپل ځان
په رڼا مینځلې دې ښکلې نجلۍ
هم پردی کړ دا ښکاري له دې نړۍ
د نجلۍ مینې له ژونده لاس پر سر کړ
خپل له مینې ډک زړګی یې دې ته ور کړ
ځینې پاتې ددنیا کار و روزګار شو
بس مین شو نه دکور اونه د ښکار شو
ته به وایې له ازله پرې مین و
لوی مقصد یې هر ماښام ددې دیدن و
خو ددوی ترمنځ یو لوی سیند را روان و
تیریدل ترې تیر له وسه دانسان و
خو دمینې په زور دا ځوان هر ماښام
تیریده له ستره سینده په ارام
د اوبو زور دده مینې ته ډیر کم و
معشوقه به یې لیده نور یې څه غم و
د سیلاب منځ کې به تیر شو په اسانه
ده به هیڅکله پروا نه کړه دځانه

يو ماښام يې ددې سترګو ته کتل
سم له واره يې نجلۍ نه وپوښتل:
– ستا په سترګو کې دا داغ شو بيا له کومه؟
دغه(خو) ماته هيڅ نه وه را معلومه
پيغلې وويل ځواب کې ورته داسې
نن احتياط کوه چې ځې له ما نه هسې
نه چې يوسي نن اوبه تا د درياب
ځوان حيران شو د نجلۍ پر دې ځواب
ترې يې بيا د داغ خبره و پوښتله
د نجلۍ وينا يې بابيزه ګڼله
پيغلې وې : دا ستا ځواب و، دخبرې
ته د مينې له قانونه لاړې ليرې
ته چې هر ماښام له سينده تيريدلې
خپل قوت نه و، زما مينې تيرولې
ستا په مينه کې کمی نه و،تر اوسه
چې قوت دې له اوبو زيات يو په لسه
دغه داغ مې و، په سترګو کې پخوا

ته مين وې، ورته پام نه و، داستا
اوس چې مينه کې راغلی دې خلل دی
خدای دې خير کړي،شک دې مينې سره مل دی
نن چې ته له دغه لوی سينده تيريږې
احتياط کړه ګرانه ګرداب کې ونه لويږې
دغه ځوان چې له نجلۍ څخه روان شو
زړه نازړه دې خپلې ويرې ته حيران شو
سيک يې نه درلود په زړه کې دومره زيات
په لوی سيند باندې ورګډ شو په احتياط
د لوی سيند تر نيمايي و،رسيدلی
د اوبو څپو په غيږ کې و، نيولی
په لږ وخت کې د اوبو څپو کړ لاندې
لکه ماتې کړي باد لښتې تاندې تاندې

څه پر ځای د پښتنو دغه متل دی
ويل شوی هم تر دې پيښې اول دی
که له ياره سره مينه او ياري کړې
په اخلاص به ورسره د زړه دوستي کړې

هیڅ نظر يې مه لره ته په عيبو

ډير ښخوا داسې ويلي ښبنتنو

۸/ ۱۰/ ۱۳۸۷

کابل – څارندوی مينه

ښبنتو متل:

له يار سره ياري لره

په عيبو يې نظر مه لره

خو ته مې ونه لیدې

ستا مستانه خندا مې غوږ ته راغله
ښه ورته غوږ شوم ،
ماته بل ډول وه
ستا دپښو ښکالو مې هم واوریده
زما په لوري را روانه شولې
بیا دې زما لاس پخپل لاس کې ونیو
ظالمې ډیر دې ټینګ کړ
زه مې دلاس په درد ونه پوهیدم
څه خو دې ووې ،
ما هیڅ وانه وریدل
بیرته روانه شولې،
ولاړې رانه

ما سترګې و موښلې

خو ته مې ونه لیدې !!!

۹/ ۳/ ۱۳۸۵

وزیر اکبرخان مینه

ازادي راډیو

ټپـــیزې

چې ته شې ولاړه غم مې ډېر سي
زلمیتوب دې تشویش کې تیر سي
دغه یوغم رانه چاپیر سي
عمر چې تیر سي اشنا هیر سي
ستا دې قسم وي چې ما هیر نه کړې میینه
* * *
پس له الله مې ستا ثنا کړه
ځواني مې مینه کې تالا کړه
یمه رنځور ته مې شفا کړه
اوس مې د عمر تاوان راکړه
نرۍ نرۍ خندا دې کړه رنځور دې کړمه
* * *
زما دې بیا تبه اوږده کړه
تا چې په بل دیار کې شپه کړه
ګلې بل واري داسې مه کړه
دیدن دې دومره فایده وکړه

لکه رنځور چې په لکړه پورته شینه

* * *

خدای پاماني سخته شیبه ده

د بدمرغیو دروازه ده

خوښي د ژوند یوه شیبه ده

دیدن د بادو پیمانه ده

نه به پرې موړ شې نه به وترې بارونه

* * *

خیال کې مجلس مې د اشنا که

مرور یار مې را پخلا که

د مینې لوی مقام خدای راکه

په اندیښنو مې ځان پاچا که

سر مې را پورته که، ملنګ ددنیا ومه

* * *

خوشحالي ولاړه، غم یې یارشي

د رنځو منځ کې را ایسار شي

بس د اغزو پر سر یې لار شي

چې پاک الله ورته په قار شي

نصیب یې خوار شي په ورکړې مین شینه

درد

ځومره ډېر راسره خاندې
ځومره ډېرو سره خاندم
له سهاره تر ماښامه
له بې شمیرو سره خاندم
هسې ځان خوشحاله بولم
له ملګرو سره خاندم
ته به وایې هیڅ غم نشته
له خبرو سره خاندم
زما زړه کې چې کوم غم دی
چاته کله معلومیږي
دوی خو ټول راسره خاندې
زما په درد کله پوهیږي
نور مې ورتې کیږی خندا نه
زړه مې تنګ دی له جهانه
چې په مخه مې را نه شې

نور مې بد ايسې جانانه

ما وې ته به زړه ته راشې

ما به ما سره وژاړې

چې په زړه کې دې ځای وموند

تا هم وخندل او ولاړې

۹/ ۷ / ۱۳۸٦

کابل – ښارندوی مينه

غزل

اوس په دې مالت کې زه بې یاره عادت شوی یم
یاره خپه نه شې ستا لپاره عادت شوی یم
دلته مې اوس یار نشته کلونه دي،اوښتي خو
هر ماښام راځمه په دې لاره عادت شوی یم
وګورمه ښکلو ته ، بیا ژر جومات ته ولاړ شمه
زه له وړکتوبه ښه دیندار عادت شوی یم
پیتاوې ته به کینمه او سیوري ته به پریوزمه *
زه د هر پښتون غوندې بیکاره عادت شوی یم
راځې که نه راځې زه درته هم سترګې په لار نه یم
اوس نوله خزان سره بهاره عادت شوی یم

۱۳۸۷ /۱۱ /۱۷
کابل – پښتونستان واټ

- دغه بیت لومړی په دې بڼه و

وخت نو څه ارزښت لري ، په ټوکو به يې تير کړمه

زه د هر پښتون غونډې بيکاره عادت شوی يم

خو کله چې مې استاد اسدالله غضنفر ته ولوست هغه

يې لومړی نيم بيتي داسې سم کړ:

پيتاوې ته به کينمه او سيوري ته به پريوزمه

زه د هر پښتون غونډې بيکاره عادت شوی يم

درواغ

زه لکه نور خلک ،
دروغ وایم رښتیا نه وایم
وایم اوس مینه نه کړم
اوس د احساس په خوښه نه ځم چیرته
اوس رانه هیره یې ته
اوس دې هیڅ نه یادوم
هسې د خلکو له خبرو څخه ځان ساتمه
داټول دروغ دي
ته مې هیره نه یې
اوس هم خپل نوم سره ستا نوم لیکمه!!!

۲۲/ ۳/ ۲۰۰۹

هندوستان – ممبی

پریل – کمال بلډینګ

بې هيلي

د پسرلي نرى باران اوريږي
مرغان خوشحاله دي، ټوپونه وهي
خو د قفس مرغۍ هيڅ نه ورګوري !

۲۸/ ۱/ ۱۳۸۸
کابل – پښتونستان واټ

غرمه

د توت تر ونې لاندې یخ یخ شړومبی
او خوږ مجلس له څو یارانو سره
غرمه د اوړي، تر سپرلي هم ښه وي!!!

۱۶/ ۳/ ۲۰۰۹

هندوستان – نوی ډهلی

نوم

شونډه دې ولې په غاښ ټینګه کړله
لکه چې ستا هم په ما خوا بدیږي
ما مې مړوند باندې ستا نوم لیکلو
هسې لږ وینې ولاړې
لیونۍ دا خو دومره درد نه کوي
ما په نازک زړه ،
تردې سخت ،
ستا ښکلی نوم لیکلی !!!

دهیواد ځوان شاعر اولیکوال ګیلانوال د شعر په ځواب کې

غـمـــــونـه

غمونه زښته ډیر دي
اول نو کوم یو درته ووایمه
وطن مې اور کې سوځي
زړونو کې کرکې شنې دي
اوه ، هغه دی بیا یې مکتب وسوځاوو
زموږه خپلو خلکو
وایی مکتب کې درس د کفر وایي
اه هغه دی بیا تورې چورلکې راغلې
هغه دی بیا له کلي دود پورته شو
بیا په واده باندې بمبارد شوی دی
بیا یوه ناوې د واده جامو کې ګور ته درومي
وایي چې بیا ځانمرګی برید شوی دی

یو بهرنی ټیپي دی
زموږ پنځه ویشت شهیدان شول پکې
خلکو له سره شروع کړی ، جنګ د خپل ځان پرضد
زموږه خلکو بیا تصمیم نیولی
چې ترهغو دیوه بل خبره هیڅ وانه وري
څو یې لندن او واشنګټن دواړه نیولي نه وي!
مرګ هره ورځ ماته په مخه راځي
غمونه زښته ډیر دي
زه به نو کوم یو درته ووایمه
غمونه ډیردي
خو زه هم ورته یوازې نه یم
اوس ډیر ملګري لرم
موږ اراده د ژوند کولو لرو
موږ زړه کې مینه لرو
موږ غواړو وکرو په زړو کې مینه
موږه له خپل وطنه کرکې باسو

لا هم خارمه ستا لارې

نو اول دې ولې نه وېل*
چې زه هغه تصوير نه يم
چې دې تل و، په خيالو کې
ستا دذهن په پردو کې
چې له ذهن نه دې ورک و
*
نو اول دې ولې نه وېل
چې زه هغه تعبير نه يم
چې به و ، ستا په خيالو کې
چې يې روح و ، بندي کړی
د يو خيال په زولنو کې

*

نو اول دې ولې نه وېل

چې زه هغه کوکۍ نه یم

چې نیوه دې په لاسو کې

ستا دکلي په ډنډو کې

د شوتلو په لوو کې

د ګلانو په باغچو کې

*

نو اول دې ولې نه وېل

زه هغه ښاپیرۍ نه یم

چې لیده دې په نکلو کې

ماشومتوب په دنیاګۍ کې

درسره به وه په غرو کې

*

نو اول دې ولې نه وېل

چې زه هغه سپوږمۍ نه یم

چې لیده دې په اوبو کې

شمار دې ستورو به دې پرېښود

د سپوږمۍ په ننداړو کې

*

زه لا هغسې ماشوم یم
د خپل خوب تعبیر مې غواړم
چیرته خړو اوبو وړی
رانه ورک تصویر مې غواړم
اوس هم ستا لارې څارمه
وایم نن سبا به راشې
زما مینه به دې یاد شې
بیرته مینه به زما شې

---

*وېل دپکتیا ،پکتیکا،غزني او لوګر ولایتونو په ځینو سیمو کې په یوه سیلاب(وې) تلفظ کیږي دلته هم په همدې یوه څپه راوړل شوی دی.

غزل

ستا غنم رنګه څېره بل رنګ ښيي
هينداره هيڅکله رښتيا نه وايي
ټول بې معنا لګيا له ځانه ګډ دي
څوک مې ونه ليد چې له تا نه وايي
څراغ يې لګي تر سهاره دلته
څوک ناروا ته ناروا نه وايي
څو زورور مو په سرو ولاړ دي
خو ورته هيڅ زموږ پاچا نه وايي

خلکو ترې جوړې څه خبرې کړلې
سحر دې نوم هم اوس په غلا نه وايي

۱۸ / ۷ /۱۳۸۷
کابل – څارندوی مينه

ژونــــــــــد

پوهیږم
پخپلې کوچنۍ لور مې زه هم همدومره ګران یم
لکه داچې پرما ګرانه ده
خومابسام چې کورته راشم
غیږې ته مې نه راځي
(ښکلا)ډیره هوښیاره ده
هغه پوهیږي
چې ژوند څومره بې وفا دی
شاید یومابسام زه هم کورته رانه شم!!!
۲۳/ ۱/ ۱۳۸۸
کابل ـــ څارندوی مینه

ديوال

زموږ ترمنځه

دزمان ديوال هسک شو

هغه يې سيورې ته کيناسته !!!

یاد(۲)

داڅو کلونه مې یومخ هیره وې
هیڅ مې په یاد هم نه وې
څومره چې لیرې رانه تللې وې ته
له ډیرو غرونو وطنونو ها خوا
څومره چې ته لیرې وې
هومره دې یاد پردی شو
خو:
پرون مې بیا دوه سترګې ولیدلې
اوس مې په زړه باندې نرې درد ګډ دی!!!

وخت

مادوخت ګريوان ته دواړه لاس وراچولي دي

ولې دومره ژر تير شو

زه لا پرې خبر نه وم!!!

۱۸/ ۱۱/ ۱۳۸۸

۵/ ۲/ ۲۰۱۰

اسلام آباد– پاکستان

منی

دمني په سړه شپه مې
ترسپیده چاوده په وترو اوبه ولګولې
دسهار خواته په پوله خوب یووړم
پر مخ مې ګرم لاس حس کړ
اه ما ویل دمور لاس دی
راویښ شوم
لمر راختلی و !!!

۱۷/ ۸/ ۱۳۸۱
پکتیاــ زرمت ،اسلام خیل

تللی انځور

څومره نږدې و،

څومره لیرې شوو له یوبل څخه

څومره پردۍ شوې رانه

اوس مې دژوند له هرې برخې بیله شوې یې ته

اوس مې له خیال څخه ډیر لیرې ستا انځور تللی دی

اوس له ګلونو څخه ستا پوښتنه نه کومه

اوس له بلبلو څخه هم کومه ګیله نه لرم

چې په سندرو کې دې نوم نه اخلي

اوس رانه ډیره لیرې شوې یې ته

اوس مې دژوند له هرې برخې بیله شوې یې ته !!!

۵/ ۲/ ۱۳۸۷

کابل – دوهمه ناحیه

نالیدلي

ډېر وختونه کيږي،

چې لټوم يې

هغه مې لا نه ده ليدلې

داځوک ده؟

چې زما خوبونه يې ورسره وړي دي

داځوک ده؟

چې ما دځان په لوري ور بولي

هغه مې لا نه ده ليدلې

کله چې دهغې په خير بله وينم

په زړه مې ګډون ګډه شي

هغه مې لا نه ده ليدلې

خو ستر ګو يې،

زما زړه کلابند کړی دی

داځوک ده؟

هغه مې لا نه ده ليدلې

کيدای شي هيڅ يې ونه وينم

زموږ ترمنځ دزمان ديوال ولاړ وي !!!

۲/ ۳/ ۱۳۸۶

کابل – څارندوی مينه

دتخييل کوڅو کې

لفظونو دغزلو کې صنمه رانه پټه شي
زه پسې ستومانه دا بې غمه رانه پټه شي
زه دتخييل کوڅو کې سترى پسې ګرځمه
دا له غره را کوزه شي په سمه رانه پټه شي
وريځې دهجران په شنه آسمان کې راڅرګندې شي
ښکلې شي سپوږمۍ په څوارلسمه رانه پټه شي
انسان يمه ناقص يمه سوالونه شي پيدا راته
دخداى(ج) دقدرت هاخواته مريمه رانه پټه شي
فکر دباروتو دوږمو لارې کنډوې کړې
ښکلا دسرو غوټيو له شبنمه رانه پټه شي
دلته تورتمونه دي رڼا دسحر نه راځي
تورو شپو کې ورکه شي او شمه رانه پټه شي

۸/ ۴/ ۱۳۷۹

پکتيا،زرمت ،اسلام خيل

ديوه شعر ته ورته ليک په ځواب کې چې ليکلي يې و:(په دې دنيا کې دمينې وړ څوک پاتې دي؟)

مينه نه مري

ولې نه
لا ډير کسان شته چې دمينې وړدي
لا خو ډير څه شته چې موږ مينه ورکړو
مينه ژوندۍ ده لاهم
مينه هيڅکله نه مري
* * *
لا ډيرې ستر ګې دي له مينې ډکې
لا مينه ژوند کوي زموږ په زړو کې
ګيلاس لا نيم پاتې دی

لا انسانیت ژوندی دی
انسان دمینې نوم دی
لا زړونه شته چې کرکه نه پیژني
لا ډیر کسان شته چې دمینې وړدي
لا خو ډیر څه شته چې موږ مینه ورکړو
مینه ژوندۍ ده لاهم
مینه هیڅکله نه مري
* * *
تا دبې موره وري په سترګو کې لیدلي کله ؟
تا کومه ورځ ګل ته اوبه ورکړې؟
دبلبل اوښکې دې لیدلې کله؟
باران وهلې توتکۍ ته دې پناه ورکړې؟
کتار دزاڼو دې لیدلی کله؟
دونې څانګې دې لمس کړې کله؟
دکوم بوډا لاس دې نیولی کله؟
تا له سوالګر سره خواله کړې دې؟

تا ددښمن سترګو ته سم کتلې؟
مینه هغلته هم شته
لا ډېر کسان شته چې دمینې وړدي
لا خو ډېر څه شته چې مور مینه ورکړو
مینه ژوندۍ ده لاهم
مینه هیڅکله نه مري
* * *
اغزي دې ورک شي ،
اغزي ډېر بدرنګ دي
چاته یې مه ورکوه
چیرې یوګل پیدا کړه
په موسکو شونډو یې ډالۍ کړه چاته
مینه له مینې پیدا شوې هروخت
که نور نفرت کړي مور به مینه کوو
زړه به هینداري غوندې پاک ساتو تل

کینې به نه ورپرېږدو
لا ډېر کسان شته چې دمینې وړدي
لا خو ډېر څه شته چې موږ مینه ورکړو
مینه ژوندۍ ده لاهم
مینه هیڅکله نه مري
مینه هیڅکله نه مري

غزل

اغزي ته شاکړي او سره ګل ته ګوري

هوښیار تیارې ته نه،لمرځل ته ګوري

مینه هغه چې سره یو وي زړونه

مینان نه دي چې یوبل ته ګوري

داچې څیر ګوري نوې میاشت نه ګوري

پر بام ولاړې پیغلې نجل ته ګوري

داقام لګیا دی خپل حالت بدلوي

پښتون خونه دی چې ازل ته ګوري

دوی خو لا تیرو زمانو کې اوسي

اوس هم لا لارې دمغل ته ګوري

لاهم وخت شته چې ژوند دمینې وکړي

خودوی یې نه غواړي اجل ته ګوري

دلته څوک لارې دمکتب نه څاري
چې څه به کيږي ټول مورچل ته ګوري
سحره نور دمينې شعر مه ليکه
خلک عمل ته نه،غزل ته ګوري

خدای پاماني

دژوندون سخته شیبه خدای پاماني ده
دسره اور یوه لمبه خدای پاماني ده
یوناڅاپه یې دتللو شیبه راســــــــــــي
یوناڅاپه وایي ځه خدای پاماني ده
تګ دیار،تګ داولاد،تګ ددوستانو
په زړه ګله کړي لړزه خدای پاماني ده
ټول ژوندون دساړه ژمي مازدیګر دی
او دژمي اوربده شپه خدای پاماني ده
ژوند یوخوب و، څومره ژر تیر شو دنیا کې
بس څو ورځې وم میلمه خدای پاماني ده

دليکوال چاپ اثار:

۱– دسپوږمۍ ښکالو دشعرونو ټولګه ۱۳۷۰

۲– دلمر جنازه // // ۱۳۷۷

۳– مينه او وسواس دلنډو کيسو ټولګه ۱۳۸۴

۴– دپاريال خوبونه دشعرونو ټولګه ۱۳۸۱

۵–مينه او جګړه ناول ۱۳

٦–پاس سپوږمۍ،لاندې ته يې دشعرونو ټولګه ۱۳۸۵

۷– دمتلونو کيسې او نور معلومات ۱۳۸۷

۸– شيطان ځراغ دطنزيه کيسو ټولګه ۱۳۸٦

۹– ستوري دماشومانو لپاره شعرونه ۱۳۸۷

۱۰– دمينې روغتون دنړۍ دمشهوروطنزونو ژباړه ۱۳۸۷

۱۱– خبرې له خبرو پیدا کیږي ۱۳۸۷

۱۲– بې ځایه غرور دماشومانو لپاره کیسې

۱۳– همدا اثر

ناچاپ اثار:

۱– دښاپیری په لټه دلنډو کیسو ټولګه

۲– دکابل تراژیدي خاطرې او ورځني یاددښتونه

۳– خاموش فیلیسوف دمقالو ټولګه –تدوین

۴–کاروانونه دبکوا په دښت تیریږي فولکوریک اثر

۵– دعرفان مجلې تاریخچه او نیولیک تحقیقي اثر

٦– ژوند په شیبو کې تحقی اثر

۷–دانارترونې لاندې دتورنتو اوښکې ناول ژباړه